

ת"ד 9832/12/16 - מדינת ישראל נגד חנה ליאורה חשין

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

15 אוקטובר 2018

ת"ד 9832-12-16 מדינת ישראל נ' חשין

לפני כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חנה ליאורה חשין

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדין:

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בגרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש כמפורט בכתב האישום. הראיות בתיק נשמעו בחלקן, ובהמשך, הנאשמת הודתה באחריותה לגרימת התאונה, הורשעה, והתיק נקבע לטיעונים לעונש. לבקשת הנאשמת הופנתה הנאשמת לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר מבחן. שירות המבחן ראיין את הנאשמת והגיש את תסקירו. ביום 10.10.18 הצדדים טענו לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש:

בא כוח המאשימה עתר להטלת מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, פסילה מותנית, פסילה בפועל לתקופה ארוכה ומרתיעה שלא תפחת משנה, כל זאת יחד עם הטלת קנס, התחייבות, ופיצויים לנפגעת העבירה. הסנגור מנגד ביקש כי לא יגזר דינה של הנאשמת למאסר בעבודות שירות, ותחת זאת יאמץ בימ"ש את המלצת שירות המבחן ויטיל של"צ בהיקף של 120 שעות, ההיקף שהומלץ על ידי שירות המבחן. כמו כן ביקש הסנגור כי פסילת רישיון הנהיגה אשר תוטל על הנאשמת תהיה לתקופה קצרה. הסנגור הסכים להטלת תשלום פיצויים לטובת נפגעת העבירה. הסנגור בטיעוניו התייחס לרמת הרשלנות של הנאשמת אשר, לטעמו, הינה נמוכה, והתייחס למורכבות הצומת כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתאונות הרבות שארעו בצומת המדובר. הסנגור אף סבר כי יש רשלנות תורמת לנהג המעורב. הצדדים הפנו את בימ"ש, כל אחד, לפסיקה התומכת בטענותיו.

דין והכרעה:

הנסיבות הכרוכות בעבירה.

אין חולק כי תוצאות התאונה קשות. בפני בימ"ש כתב אישום בו הנאשמת הודתה והורשעה וניתן להתרשם מתוצאות התאונה. הסנגור ביקש כי בימ"ש יניח, בהעדר ראיות לסתור, כי הנאשמת החלימה והבריאה, ואולם בימ"ש איננו מניח הנחות בעלמא אלא דן את הנאשמת בהתאם לאמור בכתב האישום, ואף אם הנחת היסוד עליה התבסס הסנגור בטיעוניו אכן נכונה, עובדתית, הנאשמת נותנת את הדין בגין גרימת התאונה ותוצאותיה הקשות כמפורט בכתב האישום. בנסיבות אלו לא ניתן לומר כי אין ממש בעתירת התביעה לעונש. יחד עם זאת בקביעת העונש הראוי בימ"ש אינו נסמך רק על אדן אחד והוא תוצאות התאונה אלא נותן משקל משמעותי ליתר הנסיבות הכרוכות בעבירה ובעיקר לרמת הרשלנות של הנאשמת. בכיוונה של הנאשמת הוצב תמרור עצור, התמרור טומן בחובו שתי הוראות נורמטיביות, האחת עצירת הרכב והשנייה מתן זכות קדימה. מהראיות אשר נשמעו עד כה עולה כי הנאשמת מילאה את חובת העצירה כדין. יתרה מזאת אין חולק כי הנאשמת נכנסה לנתיב הנגדי בנסיעה איטית, ויתכן אף איטית ביותר. מכאן ניתן לקבוע כי בכל הנוגע להתנהלותה של הנאשמת אין מדובר ברשלנות גבוהה כלל ועיקר. בכל הנוגע לנהג המעורב, בימ"ש מתקשה לקבוע מסמרות בעניין, שהרי ההוכחות בתיק לא נשמעו עד תומן, ואולם לא ניתן לשלול אפשרות של רשלנות תורמת.

הנסיבות שאינן כרוכות בעבירה.

א. הנאשמת הודתה ונטלה אחריות למעשיה. בימ"ש, לעולם, אינו רואה בכפירה באישום נסיבה לחומרא, ואולם בנסיבות תיק זה, אין בכפירת הנאשמת באשמה, בתחילת ההליך, כדי למנוע מהתייחסות להודאתה ומנטילת אחריותה, בהמשך ההליך, כנסיבה לקולא. חשיבות שמיעת הראיות עד לשלב בו נשמעו היתה בהבאת נתונים משמעותיים בפני בימ"ש הן באשר לאופן נהיגתה של הנאשמת והן באשר לאפשרות של רשלנות תורמת של הנהג המעורב. נתונים אלו לא היו יכולים להילקח בחשבון אילו לא היו נשמעות חלק מהראיות בתיק.

ב. הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה במשך כ- 45 שנות נהיגה ועברה התעבורתי הינו ללא דופי.

ג. הוגש לבימ"ש תסקיר שירות המבחן, מדובר בתסקיר חיובי ביותר אשר אף הוא מבטא את קבלת האחריות המלאה והעמוקה של הנאשמת לתאונה ולתוצאותיה. שירות המבחן אף המליץ כאמור על הטלת של"צ תחת הטלת מאסר בעבודות שירות.

ד. הוצגו בפני בימ"ש מסמכים רפואיים הנוגעים לנסיבות אישיות רפואיות של הנאשמת.

הטלת של"צ תחת מאסר בעבודות שירות:

באזון מכלול השיקולים אשר הובאו לעיל אני סבור כי יש לקבל את עתירת הסנגור והמלצת שירות המבחן בכל הנוגע להטלת של"צ תחת הטלת מאסר בעבודות שירות. יחד עם זאת, לנוכח חומרת החבלות כמפורט בכתב האישום, אני סבור כי אין די בהיקף השל"צ המוצע על ידי שירות המבחן.

פסילת רישיון נהיגה:

בסוגיה זו אני סבור כי עמדת התביעה, ותקופת הפסילה המבוקשת על ידיה, הולמת יותר את המתחם הראוי ואת האינטרס הציבורי. הסנגור ביקש כי תוטל פסילה קצרה יחסית, וניתן להתרשם מהפסיקה שהציג כי הפסילה המבוקשת והראויה, לטעמו, הינה פסילה הקרובה בהיקפה לפסילת המינימום אשר קבע המחוקק. אינני מקבל את עמדת הסנגור. תוצאות התאונה קשות, ובנסיבות אלו, אף אם הרשלנות איננה גבוהה כלל ועיקר, כפי שהובהר לעיל, לא ניתן להסתפק בפסיקה אליה כיוון הסנגור. אמנם הוצגה על ידי הסנגור פסיקה ענפה ואולם מרביתה דנה בתאונות דרכים, שתוצאותיהן, בכל הנוגע לרמת החבלות בגוף, קלות משמעותית מהתאונה אשר בפנינו. כל האמור מוליך למסקנה שאין מקום להטיל על הנאשמת פסילת רישיון נהיגה לתקופה קצרה.

יתר רכיבי הענישה:

הצדדים לא הרחיבו בעניין יתר רכיבי הענישה. בכל הנוגע להטלת פיצויים לטובת נפגעת העבירה אציין כי בימ"ש רואה חשיבות רבה בהטלת רכיב עונשי זה, שיש בו היבטים חינוכיים ומוסריים, ובהיותו מבטא בפועל את הבעת החרטה בפני קורבן העבירה באמצעות תשלום הניתן מידו של מבצע העבירה לידי נפגע העבירה.

לנוכח כל האמור אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. תשלום פיצויים לנפגעת העבירה הגב' נוארה מרים בסך של 18,000 ₪.

ב. פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

ג. פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים בניכוי חודשיים פסילה מנהלית.

ד. מאסר לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם תנהג בזמן פסילה או תגרום לתאונות דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש.

ה. צו של"צ בהיקף של 220 שעות בהתאם לתוכנית שירות המבחן. במידה והשל"צ לא יבוצע יקבע דיון ובימ"ש יטיל ענישה חלופית.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשרות המבחן.

ב"כ הנאשמת/הנאשמת יסור למזכירות בית המשפט לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, במעמד הנוכחים